

SCUTUL

de Ioan Talpeș

Din când în când, tot mai des în ultimul timp - după intrarea României în NATO și UE -, noua contextualitate strategică, gesturi și măsuri de altfel naturale în noile relaționări geostrategice ale țării trezesc reacții cel puțin discutabile, dacă nu chiar asumabile și implicite, la un moment dat, imputabile.

Cu o nonșalanță caracteristică rostirilor specifice mahalalei culturale, analiști ce se pretind purtători ai intereselor electoratului sau personaje politice cu interese economice predeterminate virusază agresiv concretizarea programelor militare pe care ni le-am asumat deja, odată cu încheierea tratatelor. Totul, într-o becheră nonșalanță ce camuflează responsabilitatea în formulări specifice semnatarilor mediei campată la margine de bulevard.

Derizoriul cel mai penibil este proiectat asupra unor eforturi, nu de puține ori producătoare de victime omenești completate cu invocări repetate ale unor adversități multisekulare, relansate prin „hazardate” și „responsabile” jocuri ce se înghesuie în proiecții susținute ale spațiului imaginii publice.

Ce caută soldații români în Irak? De ce mai trebuia să ne implicăm în Afganistan? Ce mai căutăm și prin Africa? Oare nu se cheltuie prea mult cu armata? Ce nevoie mai avem și de nave de luptă? Ce o să facă România cu avioane de luptă? Cine o să ne atace? Care sunt pericolele militare care ne pândesc? Ce caută americanii pe la noi? Oare nu-i deranjăm pe ruși? Oare nu se supără rușii? Nu-i provocăm, oare, în mod irresponsabil pe teroriști? Ce avem noi cu

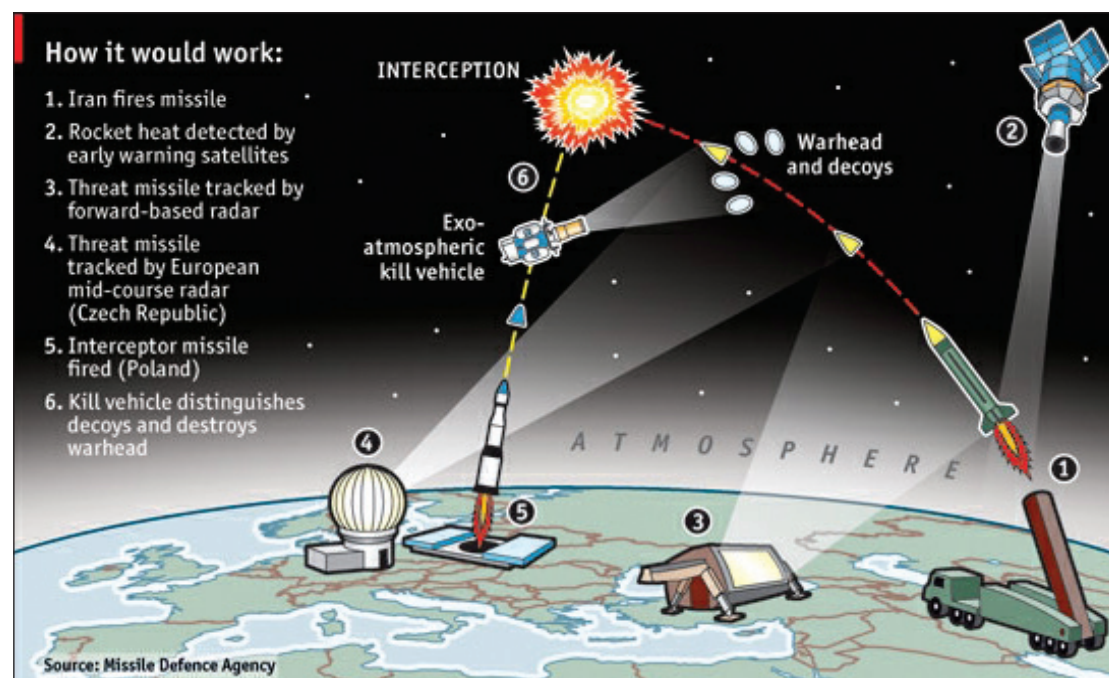
teroriștii dacă aceștia nu au nimic cu noi?

Întrebări peste întrebări, toate invocând cumiștenia și pacifismul românilor, ambele provocate continuu - chipurile - de politici iresponsabile, însăilate prin alcovurile puterii de indivizi mai mult sau mai puțin veroși, doritori doar de profituri și glorie personale.

Ca și cum România ar fi și ar putea reproiecta Edenul inițial, de dinaintea consumării fructului păcatului fundamental. De parcă ceilalți - americani, canadieni, olandezi, francezi, germani, bulgari, polonezi, coreeni, australieni ș.a., ș.a. - s-ar fi angajat într-un scenariu ce-și consumă proiecțiile în logici degradante.

Aproape îți vine să te întrebi - când îți consumi și tu clipele de intimitate la care ai dreptul -, oare ce căutăm și noi cu toți aceștia, alături și împreună cu ei, după ce ne-au acceptat în alianța din care oricum ei făceau deja parte? Și, dacă oricum ei și-au trimis copiii, ce nevoie mai aveau și de ai noștri? De ce să avem și noi morți dacă ei, ceilalți, oricum aveau mai mulți decât noi? Îți vine să te „pitești” și să-ți faci cruce pe întuneric.

Să se fi evaporat încrederea românilor în NATO și UE? Să ne aflăm în fața unor schimbări de opțiuni geostrategice la nivelul percepției publice? În 2008, la apropierea încheierii de mandat, un prim-ministru, vitezist prin bugete programate la deficite în perioadă de creștere maximă, își permitea să anunțe termenul de retragere al subunităților din Irak, fără ca măcar să-l încunoștințeze pe Președinte sau să anunțe Parlamentul.

Văzându-mă stupefiat în fața actelor penibilului personaj pus pe incendiarea încrederii aliaților - obișnuiți în cazuri de genul respectiv să fie măcar anunțați, dacă nu consultați -, un amic cu spirit dâmbovițean s-a grăbit să mă liniștească spunându-mi că era doar vorba de o „politică liberală”, un „joc de maestru” menit să atragă susținerea unor capitale europene ușor deranjate de maniera de exercitare a coordonării geostrategice de către americani.

În fața unor astfel de politici și considerații, iar te apucă dorul de mătănie. Ca și

România între moștenirea fructului otrăvit și perspectiva fructului oprit

tot așa, doi pași înainte, trei pași înapoi și apoi tot așa, dar invers. Și acum, chiar de curând, iar ne inflamăm. Dar rău de tot. În chiar ziua vizitei adjunctului secretarului Departamentului de stat american la București, anunț bombă: România invitată să participe la realizarea scutului antirachetă pentru contracararea unor eventuale atacuri cu rachete balistice, din partea unor state promoatoare de politici teroriste.

Declarația președintelui Traian Băsescu a incendiat de-a dreptul protipendada geostrategilor, analiști sau oameni politici cu vocalize nu numai evidente, care încă mai sunt tentați să considere România în spațialitatea Rusiei, chiar în aceea de protecție nemijlocită a marii puteri estice.

Despre dreptul la propria protecție a României, nici vorbă!

Degeaba s-a precizat că sistemul respectiv de rachete nu are misiuni ofensive, ci doar capacități defensive.

În zadar niște minți mai luminate au încercat să explice că pentru România „scutul” reprezintă o șansă deosebită, neașteptată. Aceea de a fi introdusă în sistemul defensiv operativ american, asumat și certificat.

Sau nu degeaba, se pare. Tocmai de aceea, pentru că România mai făcea un pas important pe calea integrării ei euroatlantice.

Uitându-te la „debateuri”, aproape că-ți este rușine să le mai rostești numele. Îți vine să-ți „scuipi în sân” și să spui vorbele acelea de nerostit. Scandalul mediatic al declarațiilor din România a fost atât de mare, încât chiar oficialii ruși au început să se întrebe care ar fi logica intervențiilor și

protestelor chibiților și susținătorilor voluntari.

Reprezentantul rus la NATO, domnul Dmitri Rogozin, a avansat chiar o concluzie demnă de cele mai abracadabrante scenarii promovate de avocații din oficiu care încercă, subtil, să inculce neîncrederea la nivelul factorilor de decizie politico-strategică de la Moscova.

Și ... altă bombă.

Recent, foarte recent, domnul Frank Rose, asistent-adjunct al secretarului de stat american, Hillary Clinton, aducea noi precizări într-un domeniu ce părea gata să inflameze cercurile responsabile ale opoziției politice actuale românești.

„Proiectele antirachetă le oferă garanții aliaților și partenerilor noștri, că Statele Unite au voința și mijloacele pentru a împiedica și contracara, în caz de necesitate, un atac balistic împotriva aliaților noștri și trupelor noastre (...). Prin folosirea unor sisteme antirachetă ca mijloace de apărare regională, sporim credibilitatea angajamentelor americane față de aliați și prieteni, situație care ne permite să construim coaliții pentru urmărirea unor obiective comune. În plus, sistemele antirachetă ne oferă mai multe opțiuni, inclusiv timp, pentru soluționarea pe cale pașnică a disputelor, contribuind astfel la stabilitatea regională și la contracararea amenințărilor.”

Comparați declarațiile „analiștilor” noștri și precizările d-lui Rose.

Și ... ca lucrurile să nu mai lase loc la vreun dubiu, ni se mai face și precizarea că „Rusia a fost la rândul său invitată să participe la acest proces.

Dixit.

cum nu americanii au fost cei care au impus intrarea României în NATO, chiar și în pofida reticențelor și chiar a opoziției exprimate public de cei mai autorizați reprezentanți ai Moscovei.

Să nu fim totuși unilaterali.

A venit, apoi, și prima variantă a proiectului scutului antirachetă, propus a fi instalat în Polonia și Cehia. Să nu-ți vină să crezi. Ce individualiști americanii ăștia! Adică, noi suntem mai puțin aliați decât polonezii, cehii, ungurii și slovacii?

Uitați-vă la americanii voștri!

Noi suntem aliați de categoria a doua? Ce categoria a doua? De ultima categorie, dom'le! De categoria aceea care nici nu contează. Mai bine ar fi să ne lăsăm de fumurile noastre atlantiste și să revenim la tradiționala politică a neangajării.

Dar ce, neutralitatea nu este bună? Românii și-au dorit întotdeauna să fie independenți și neutri. Nimeni nu se întreabă dacă este posibil să mai fii și astăzi neutru mai ales într-o contextualitate geostrategică aflată încă în „reamenajare”. Ce să mai vorbim de faptul că neutralitatea costă și pentru a o avea trebuie să-ți asumi costuri serioase, cu atât mai mult cu cât niciunul dintre vecinii noștri nu s-au arătat interesați într-o neutralitate românească?!

Ce nevoie avem noi de baze americane? Ce ne-au făcut rușii ca să-i supărăm?

Pune-te și încearcă să mai înțelegi. Și,

Fotografii: Missile Defense Agency